

која је, у изузетно повољним околностима по Карађорђа, требало да разреши овај сукоб и учврсти његову апсолутистичку власт. Њиме је дефинитивно решен однос између Карађорђа и Совјета. И овог пута је Карађорђе издејствовао верност и послушност чланова Совјета себи и своме потомству, што је значило њихово прихватање и од старешина и самог народа. Са своје стране, Карађорђе се обавезао да ни у земљи а ни ван ње неће ништа предузимати без споразума са Совјетом, да ће све заповести издавати преко Совјета и да без договора с њим неће никог казнити ни смрћу нити заточењем. Све народне старешине и Совјет су се безрезервно приклониле Карађорђу, његовом вођству и њему и потомству положили заклетву на верност и послушност и, што је још важније, да ће сваког другог претендента на српско вођство сматрати непријатељем и суду га предати. Актом од 1811. је реорганизован Совјет тако што је подељен на два дела. Један део, шест чланова, су били министри (попечетељи) а остали, с министром правде, су чинили Велики вилајетски суд и оба ова дела Совјета су представљали владу и законодавно тело. Карађорђе је био председник Совјета и био овлашћен да именује попечитеље и остале чланове, али је при томе водио рачуна да и делимично задовољи и опозицију па су у владу ушли и неки његови љути противници (Јаков Ненадовић, Сима Марковић и др.)

3. Апсолутистички и неуставна владавина Милоша Обреновића (1813-1835)

Слом Првог српског устанка само је за кратко зауставио уставни развитак Србије и прекинуо њен уставни континуитет који је трасиран овим првим актима. Са Другим српским устанком и његовим успесима поново се актуелизује уставно питање и у први план поставља решавање и организовање врховне власти у земљи, сада на челу с Милошем Обреновићем као новим вождом и кнезом. Други српски устанак под Милошем Обреновићем је започео оружаним сукобом са Турцима, да би се врло брзо од ратовања прешло на преговарање. Зато је врло рано, још 1815. између Милоша и београдског везира Али Паше Марашлије дошло до споразума о будућој управи у Београдском пашалуку. Тако се дошло до једне врсте примирја, стања које није било правно санкционисано, али које је спречавало крваве сукобе и омогућавало дипломатске преговоре у правцу стицања аутономних права Србије под Турском. Тако је Милош правилно поступио када је после почетних успеха у устанку прихватио